

Mad útlewad üsna lausa: „Ah, mis tarkust m'ul muud tarvis on, kui tervis käes, et oma tööd vōin teha ja igapäewast leiba saada?“ Nõnda ráågiwad tuima oleguga inimesed! Aga „napsi-naabre“ juures on ta våga hoolas ja tähele panema, kudas sääl selle „kibeda-märjuksese“ lugu on. Ta kuuleb kõbe tema tahtmist ja maksab selle tarkuse eest hea meelega posju rohkem raha, kui tarviliku tarkuse eest, mille jauks ta kõpikutki anda ei soowi! — Lõpetame seekord seda juttu ja soowime kõikidesse head õnnelikk uut aastat!

Mis kažu toob Kirikus Faimine?

Ta toob hingele ja wahest ka ihule hästi kažu, millest siin alamal ühe ihuliku kažust jutustada tahab.

Ühes külas elas üks waene less naine oma wiie lapsega. Temale oli ka pisut pöllumaad, ja selle tugil vōis ta eneselle ühte lehma pi-

dada. Aga elu-ülespidamine ei olnud sellegi párost mitte kerge. Sest ükskord ei õnnistanud tema pöld mitte, ja páalegi suri lehm ára! See oli lesele raske kanda; sest nálg wahtis ükskord ja aknest sisse.

Ühel õhtul istus ta oma wiie lapsega tuas, súda kurbust täis. Enne kui magama läks, palvetas ta veel oma lastega kõigest súdamest Jumalale. Aga kui hommiku üleõsse áras kas, muljus mure jálle tema súdant selle kùsimisega: „Kust piatsin ma leiba saama?!“

— Nõnda edasi ja tagasi mõteldes puutus ehk kajas kiriku-kella helin tema kõriu, mis teda våhegi trööstis ja selle mõttelte wiis, et: „Kui mind ükskord ka siit ilmast ára fut-sutakse, siis saab kiriku-kell ka minugi párost huidma! Parem oleks praegu ühes häda-kannatajatega surra, kui elada!“

Temal wanem tüttar aëtus tappa ja útles: „Armas ema! Kas lähed ka kirikusse? Ma tahab niitoua kodus ilusti járele waadata.“

Emal mõtles: „Kui ma „hail páwil“ kirikus olen käinud, miks ma siis náid kür-